

Filosof: Ting er mere end blot genstande

6-cylindrede diesebiler på et stykke over et ton er i den grad i politisk modvind. Vægtafgift, dieselaftgift, forsikring og det vedligehold på værkstedet, der selvfølgelig skal til efter 13 år og 550.000 kilometer, løb op. Tiden vil have noget andet, skriver Anders Fogh Jensen. Foto: Leif Tuxen

27. september 2019, kl. 0:00, opdateret kl. 12:17
Anders Fogh Jensen

I dagene op til salget af min bil blev jeg mere melankolsk over tanken. Den havde jo tjent mig så godt, skriver filosof Anders Fogh Jensen

Så kom også den dag, hvor jeg måtte skille mig af med min første bil. Min mor fortæller om, hvordan hun græd hele vejen hen til skrothandleren. Hele familien var med i bilen, da min morfar kørte den dag.

Jeg forberedte også min lille søn på to og et halvt år på, at vi skulle sig farvel til den bil, han var så glad for at sidde i. Ikke bare på bagsædet, men bag rattet med slukket motor og tændingen sat til, så alle funktioner virkede. Ikke mindst sprinklervæske og katastrofeblink.

Egentlig var der ikke noget i vejen med bilen. Den kørte fremragende. Allerbedst på motorvej. Det var, som om den samlede sig selv på motorvejen, allerede omkring de 110 kilometer i timen, men bedst omkring de 150. Den var født i Tyskland og lavet til autobahn.

Men tiden er imod den. 6-cylindrede diesebiler på et stykke over et ton er i den grad i politisk modvind. Vægtafgift, dieselaftgift, forsikring og det vedligehold på værkstedet, der selvfølgelig skal til efter 13 år og 550.000 kilometer, løb op. Tiden vil have noget andet. Jeg

synes ikke, at jeg blev presset af politisk korrekthed, men simpelthen af, at afgiftspolitikken virkede. Så jeg prøvede at gøre min søn klar til at sige farvel.

Det viste sig dog ikke bare at være ham. I dagene op til blev også jeg mere melankolsk over tanken. Den havde jo tjent mig så godt. Tænk bare på den tur på 6000 kilometer rundt på Balkan. Og alle de andre steder. For ikke at sige den daglige følgesvend, når jeg kører alene hjem fra foredrag uden nogen at snakke med.

Smerten blev ikke mindre af forhandlerens blik. Vi vidste jo begge godt, sagde han, at der var mindst 400.000 kilometer i den bil endnu. Ja, svarede jeg, min far kørte en tilsvarende op til en million kilometer. Men det ved køberne jo ikke. Så derfor kunne han ikke give ret meget for den. Og det kunne de andre forhandlere, jeg havde forhørt mig hos, heller ikke. Det var faktisk ikke i pengepungen, at det gjorde mest ondt at få så lidt for den.

Min søn har ikke helt forstået, at man kan skille sig af med ting på den måde. Han spørger stadig til, hvor "sorte bil" er henne. Han tror, at den er gået i stykker og er på værksted, og at vi snart skal køre i den igen, selvom han også godt ved, at der er en "nye bil".

Det er min mors hulken og min søns spørgen, der får mig til at længes efter et egentligt forhold til tingene. Der, hvor tingene ikke bare er et flow igennem livet. Ting, som man ikke kender, og som udskiftes. Når man får ny mobiltelefon, så opdaterer den selv brugerfladen, men denne brugerflade er ikke helt min, og den er nu indrammet af et nyt stykke metal, som er i mit liv for en rum tid. Som sådan er tingene fremmede for mig. Modsat de ting, man reparerer og har over lang tid. Man lærer sådan en bil at kende. Selvfølgelig mest hvis man selv reparerer den, men også hvis man lever med den. Den ene dør skal lige løftes lidt. Varmen i det ene sidespejl er defekt, og det skal lige tørres af, før man kører i dårligt vejr. Brugen gør tingen bekendt. Alle skavankerne og skrammerne bliver kendte, og jeg genkendte mig selv i "sorte bil". Andre genkendte mig også i den.

Når jeg siger, at jeg ikke ved, hvordan jeg skal skærme min søn mod at blive fremmed over for tingene, over for forbrugersamfundets flow af det nye, som langsomt skyller bekendtheden med verden ud, så tænker jeg også på mig selv. Hvordan skal jeg finde tilbage til tingene? Købe noget af god kvalitet, beholde dem længere, reparere dem, bruge dem, jo. Men indimellem presser verden jo også på. Så kan den gamle mobiltelefon ikke håndtere de nye standarder og forventninger, der er til den. Eller så ser man helst ikke, at sådan en bil kører på vejene. Så skubbes jeg tilbage i den udskiftningsflod, der gør, at tingene, ja verden, bliver mig ubekendt og fremmed.

